

Var finns hjälpen?

Innan ni läser **Måns** berättelse skulle vi i ENOUGH! vilja att ni begrundar några punkter tagna från Läkarförbundets etiska regler:

Läkaren ska i sin gärning alltid ha patientens hälsa som det främsta målet och om möjligt bota, ofta lindra och alltid trösta.

Läkaren ska behandla patienten med empati, omsorg och respekt och får inte genom sin yrkesauktoritet inkräkta på patientens rätt att bestämma över sig själv.

Läkaren ska aldrig frångå principen om människors lika värde och aldrig utsätta en patient för diskriminerande behandling eller bemötande.

Läkaren ska vid behov anlita annan sakkunskap. Läkaren ska även tillmötesgå patientens rimliga önskemål att få tillfråga annan läkare.

Måns berättelse lämnar oss i ENOUGH! mållösa över hur illa det fungerat på så många plan efter den grymma olyckan han drabbades av för tre och ett halvt år sedan. Har en person med dokumenterat missbruk ingen rätt till den hjälp sjukvården och försäkringskassan erbjuder människor utan ett dokumenterat bruk av droger?

Måns berättar:

"För ungefär tre och ett halvt år sedan blev jag knuffad framför pendeltåget, och hamnade på Karolinska sjukhusets/KS intensivvårdsavdelning i drygt två månader. Ingen av kamerorna på perrongen fungerade vid detta tillfälle så man vet inte vem eller vilka som knuffade ner mig. I mina journaler står att jag hoppade framför tåget men det är inte sant. Jag har aldrig ens haft sådana tankar, att jag vill dö. Både jag och min tjej vid denna tidpunkt är övertygade om att jag blev utsatt för mordförsök.

Jag låg inlagd på KS, Södersjukhuset och Danderyds sjukhus i drygt fem månader. I början fick jag åka rullstol då jag hade kraftig nedsättning av rörligheten i vänster sida på grund av att flera revben var brutna samt brott på bäckenet. Därefter fick jag långsamt påbörja sjukgymnastik. Men vården erbjöd mig aldrig någon form av smärtlindring. I en veckas tid fick jag OxyNorm (oxikodonhydroklorid), därefter fick jag endast Alvedon. I samband med olyckan blev jag utskriven från den beroendemottagning jag gick till innan olyckan inträffade.

Jag förvägrades smärtlindring på grund av ett dokumenterat bruk i mina journaler. De smärtmottagningar jag sökte hjälp hos i Stockholm sa alla samma sak. Då jag var före detta missbrukare ville de inte riskera att jag skulle bli beroende igen. Jag fick en remiss till Huddinge sjukhus smärtklinik och efter flera tester fick jag hjälp med medicinering mot smärtan. Tyvärr hjälpte det inte utan jag började må psykiskt sämre då medicinen jag fick var antidepressiv.

Men jag fick heller inte börja på någon beroendemottagning för underhållsbehandling då jag ansågs vara drogfri och utan starka mediciner. Man ansåg att det inte fanns någon anledning att sätta in mig på starka mediciner trots min svåra värk. Jag hade stora problem med att gå och prata, allt. Jag bråkade med vården och kämpade med sjukgymnastik utan smärtlindring under ett par års tid. Till och från var jag tvungen att självmedicinera, men det hände inte ofta för jag kunde inte gå och hade begränsad ork att vara uppe. De gånger jag trots allt lyckades få tag i smärtlindring själv mårde jag så mycket bättre. Jag slapp värken och jag slapp skämmas för då kunde jag prata, slappna av och orka vara social.

När vården till slut i våras lade över ansvaret på Beroendecentrum Stockholm fick jag äntligen komma till ett möte där jag berättade vad som hänt. Därefter tog det bara några veckor så fick jag hjälp. Idag går jag på en beroendemottagning där jag får tolv mg Subutex om dagen. Medicinen tar inte bort värken helt men den hjälper mig

otroligt mycket.

Jag ska nu äntligen få hjälp med att söka sjukersättning. Har försökt själv tidigare men inte lyckats eftersom det har varit svårt att få till ett läkarutlåtande, vilket är det enda underlag som Försäkringskassan godkänner. Man påstår att mina skador inte är så allvarliga, att jag förmodligen kommer att kunna arbeta igen. Tre och ett halvt år har gått sedan olyckan och jag är allt annat än arbetsför. Kanske att jag någon gång i veckan skulle kunna jobba några timmar. För femton år sedan arbetade jag som svetsare. Idag behöver jag bland annat hjälp med att handla, att få till all administration som krävs för att ansöka om försörjningsstöd, bostadssökande, till och med ibland en ledsagare under mina sjukresor. Att gå tillbaka till ett arbete på hundra procent femton år och en svår olycka senare är inte möjligt idag. Min hjärna är drabbad av olyckan, enligt läkare har jag en diffus hjärnskada som gör att minnet är påverkat. Vännerna får påminna mig varje dag om olika saker jag glömt bort. Jag får ibland epilepsianfall trots att jag äter medicin mot det, medicinen hjälper inte. I övrigt lider jag av nervskador och problem med koordinationen som en följd av de frakturer jag fick i samband med olyckan. Någon operation är inte möjlig eftersom den typen av frakturer ska självläka i bästa fall vilket de inte gjort.

När jag började på metadonteamet sa man att man skulle ta hänsyn till min svåra situation. Men man har halverat min dos vissa dagar då personalen anser att jag upplevs påverkad, misstänkt för att ha sidomissbrukat. För några veckor sedan rasade jag ihop i ett epilepsianfall när jag kom innanför dörrarna. Då blev jag körd till Beroendeakuten och skulle läggas in på avdelning 52 för att man misstänkte att jag hade ätit bensodiazepiner. Det hade jag inte. Jag frågade om jag behövde straffas för att jag fått ett epilepsianfall. För min epilepsi får jag Keppra och det hjälper inte alls. Jag tar Keppra morgon och kväll men får epilepsianfall ändå. Det hade funkat lika bra att kaka asfalt. Ibland får jag flera

epilepsianfall efter varann men erbjuds ingen annan, bättre medicin. För cirka tio år sedan, innan olyckan, fick jag Iktorivil under fem års tid för min epilepsi. Jag hade under dessa år inte ett enda anfall. När denna medicin togs bort då den klassificerades som en drog fick jag det ena anfallet efter det andra. Men även Subutex och metadon är ju klassificerade som droger.

Fick jag bara en liten dos Stesolid på morgonen skulle jag slippa epilepsianfall och kunna prata. Jag har svåra nervsmärtor i bröstet och min röst låter ansträngd. Äter jag bensodiazepiner försvinner nervsmärtorna helt, jag kan slappna av och prata. Jag behöver hämta min medicin varje dag, är aldrig ledig. Detta på grund av att jag anses vara "kliniskt påverkad", det vill säga även om jag lämnar rena prover (från sidomissbruk) bedömer personalen ändå att jag upplevs påverkad av droger. Personalen tycker att jag går lite ostadigt. Men de vet ju varför jag vinglar. Att jag går ostadigt har gjort mig till ett lätt rånoffer. Jag blev rånad på min telefon för två helger sedan. Min mamma är orolig varje helg jag åker till helgmottagningen där hon vet att allt kan hända.

Jag fick under en period röka cannabis på grund av mina smärtor, och fick då ledigt om helgerna det vill säga jag slapp åka in till helgmottagningen för att hämta min medicin. Men nu har en ny läkare börjat på teamet och ingen får röka mer. Så nu vet jag inte hur det kommer att gå för mig. Att kunna använda cannabis i medicinskt syfte alternativt få bensodiazepiner utskrivna skulle helt förändra min situation och positivt påverka mina nervsmärtor med talsvårigheter och min epilepsi. (Medicinskt användande av cannabis eller preparat som innehåller THC som aktiv substans är legaliserat i Kanada, Belgien, Australien, Nederländerna, Storbritannien, Spanien, Israel, Finland och vissa delstater i USA).
En sjukersättning skulle hjälpa mig ytterligare."

Att Måns blev opiatberoende till att börja med berodde på en olycka i unga år. Han ramlade från ett berg och landade

väldigt illa på en avsats där då axeln gick ur led, vilken medförde fyra axeloperationer och till slut en opiatbehandling. Tyvärr accelererade beroendet i samband med att Måns blev misshandlad när han studerade till webbutvecklare vid Högskolan i Kalmar. Som en följd av misshandeln mot huvudet drabbades Måns av den epilepsi han lever med idag. Detta till trots kunde han ändå få ihop hundra högskolepoäng.

Vi i ENOUGH! undrar nu; på pendeltågsstationen där ingen av de fyra kamerorna fungerade när en man knuffades ner på perrongen och nästan avled, en man som mirakulöst nog överlevde men inte har fått något skadestånd, inte någon sjukersättning och dessutom inte får den medicin han behöver för att slippa nervsmärtor och epilepsianfall, en man som måste hämta sin medicin på en mottagning sju dagar i veckan fast han lämnar urinprover som inte visar några droger och har svårt att ta sig gå. Var finns hjälpen?

Vi i ENOUGH! och Måns familj vädjar till alla det berör att agera nu så att Måns får hjälp tillslut.

Foto: IngelaS

ENOUGH! – en skrivargrupp

Vilka är vi?

Vi är de som vägrar tåga när våra vänner på beroendemottagningarna far illa. Många har dött en för tidig död. Vi har nu fattat pennan för vännerna som ber om hjälp men ingen får. Vi vill synliggöra det osynliga folket, vars röster inte hörs, vars liv inte räknas.

ENOUGH!

